

Esteve. Com perceps la teva vida, ara que tens ja perspectiva a causa d'una certa edat avançada?

Certament, als 69 anys contemplo la meva història des d'una doble perspectiva, que es complementa mútuament:

La primera em porta a considerar la meva vida com un camí dur però imparabile, des d'una infantesa i joventut molt marcada per la **programació** rebuda de l'educació familiar, escola, àmbit religiós, ciutat on vivia (Terrassa) etc., a un anar trobant **qui era i qui volia ser realment jo** en un món molt més ample d'horitzons que aquells en els quals havia pujat. Això m'ha suposat deixar molt de llast, trencar molts límits i cotilles mentals i pràctiques. Camí en el qual m'he hagut d'enfrontar moltes vegades a la novetat, al desconegut, posant a prova la meva confiança en la Vida i en les pròpies capacitats i recursos. Un camí on també he hagut de viure molts dols, i dir adéu a persones, llocs i seguretats ideològiques que estimava i valorava. He hagut d'aprendre a *deixar venir* i a *deixar marxar* amb un **sí** sense condicions ni resistències ni queixes. Vaig descobrint que ací rau la llibertat que sempre m'ha inspirat i atret des del fons de l'ànima. És molt gratificant arribar a aquest moment vital i constatar que aquesta llibertat es va instal·lant al meu interior.

La segona perspectiva o clau d'interpretació és la que em porta a contemplar la pròpia existència com marcada per la necessitat de **conciliar aspectes** que, d'entrada, m'apareixien com a **polars**, i de trobar la pròpia identitat, el propi camí vital, no prioritzant-ne un sobre l'altre, sinó fent-ne una certa **síntesi**. Us exposo alguns d'aquests pols:

1.-El contrast entre la meva família materna, d'un poblet valencià (Navarrés) on es parla el castellà, de tarannà obert i expressiu; i la família paterna, d'ambient i cultura industrial (Terrassa), més seriosos i amb poca expressió d'emocions.

2.- Una personalitat amb molta energia interna i determinació per a emprendre passos o canvis vitals importants, facilitat per al raciocini i la lògica, i també per a jugar rols de lideratge en les relacions grupals. Aquesta seria la meva dimensió "yang" o masculina. I, d'altra banda, una gran sensibilitat, i una enorme capacitat de viure la tendresa envers les necessitats dels altres. Aquesta seria la dimensió "yin" o femenina de la meva ànima.

3.- El gust per la solitud, fruit d'una crida interior que em sembla genuïna, d'una banda i, de l'altra, la realitat -que probablement jo mateix genero- de viure un ritme de vida molt marcat per les relacions personals i socials, amb individus o grups.

4.- Una curiositat innata per tot, que em mena fàcilment a una certa superficialitat, i que em distreu i manté en la dimensió més inconsistent, frívola i múltiple del meu món. I, d'altra banda una crida permanent vers la profunditat, la unitat, la perspectiva holística de la realitat, on el soroll esdevé silenci i la multiplicitat esdevé simplicitat.

5.- Una visió del món, dels valors, dels principis ètics, etc., molt marcada per la base occidental i cristiana en la qual vaig créixer. I a l'altra banda, tota l'aportació que ha suposat en la meva vida la perspectiva oriental de la realitat, i la resposta que dóna als grans interrogants existencials que ens fem els humans: el sentit de la vida i de la mort, del dolor, etc.

6.- Lligat amb el punt darrer, la tensió entre una espiritualitat expressada i alimentada per llenguatge religiós, fonamentalment el cristià, i la mateixa vivència, però despullada de formes religioses i expressada únicament en la consciència expandida, no-dual, en un present ple i unificador.

Tots els punts anteriors han suposat un camí d'aprenentatge per anar superant la tensió inherent a tots ells.

I ara, per on passes?

Jo diria que és una etapa dolça, com de recollir els fruits d'un llarg aprenentatge. És com si les tensions esmentades s'anessin resolent en una integració, en una certa transcendència, en una llibertat interior i una pau molt agradable, no tant perquè hagi madurat gaire més sinó, crec jo, perquè accepto més, sense resistències, tota la meva realitat: el que sóc i el que visc.

Podries donar-nos una mica d'informació biogràfica més concreta (etapes de la teva vida, llocs, persones, etc.)?

Molt esquemàticament:

Neixo a Terrassa el 20 de maig de 1947. Infantesa feliç viscuda entre Les Fonts de Terrassa, Terrassa i Navarrès (València).

Estudio el batxillerat i preuniversitari amb els PP. Escolapis de Terrassa.

L'octubre del 1964 entro al seminari diocesà de Barcelona on estudio tres anys de filosofia i tres de teologia catòlica.

La primavera de 1966 visito per primera vegada el P. Estanislau M. Llopert, ermità a la Cova de la Sta. Creu de Montserrat. Des de llavors fins la seva partença de Montserrat, de camí vers el Japó, hi mantinc una relació assídua que em marcarà significativament en el procés de desvetllament espiritual, en el sistema personal de valors i en la comprensió interioritzada dels estudis de teologia que estava efectuant així com de les lectures relacionades.

L'any 1970 entro al monestir de Montserrat amb el propòsit de conèixer la tradició monàstica per anar més tard a viure-la a l'Índia. L'abat de Montserrat ho accepta.

El 1973 acabo els estudis de teologia a Montserrat i demano permís per a fer una experiència eremítica d'un any -que finalment s'allargà a dos- a les Guillerries, prop de la presa de Susqueda.

S'incorporen a aquesta experiència tres companys : un ceramista i dos més, provinents de Montserrat. Ocupem diferents cases abandonades de la zona.

El 1975, en Jacint -un dels companys de Susqueda- i jo ens traslladem al Mas Blanc, una gran casa pairal que la propietària va cedir perquè fos un lloc d'acolliment espiritual. En Jacint i jo ens construïrem dues casetes en el bosc de la propietat, a manera d'ermites.

Comencen a venir joves, alguns dels quals ens demanen per restar-hi: neix una comunitat mixta, nois i noies, que arriba fins a la vintena de companys.

El 1982 m'ordeno sacerdot per al servei de la comunitat del Mas Blanc. En aquell moment el nombre de companys ja havia disminuït significativament.

A finals del 1983, en una època de replanteig global de la meua vida, vaig a l'Índia, on estaré mig any. Allà conec llocs i persones significatives per a mi: Arunachala, la muntanya sagrada de l'hinduïsm, l'*ashram* de Ramana Maharshi, els jesuïtes Fede Sopeña i Tony de Mello, amb qui vaig fer un curs de creixement personal de dos mesos, intern en el seu centre de Lonavla, prop de Bombay. Des de llavors, i sobretot aquests darrers 20 anys, no he deixat de visitar sovint l'Índia, especialment Arunachala i l'*ashram* de Ramana Maharshi.

De l'any 1984 fins al 1989 estudio psicologia a la U.B. El 1985 vaig a viure a St. Jaume de Viladrover, una petita parròquia rural al peu del Montseny, amb una església romànica del S.XII.

Allà faig de rector fins al 1995. Mentrestant feia també acolliment de grups els caps de setmana, amb trobades de creixement personal, meditació, dinàmica grupal, etc.

El gener del 1995 deixo Viladrover i m'allunyo del rol parroquial per anar a viure a una casa al bosc, a Gualba, a l'altra banda del Montseny.

El setembre de 1996 vinc a viure a Mallorca, on visc al camp i exerceixo de psicòleg. Condueixo també un grup de meditació. Gairebé un cop al mes, però, acostumo a desplaçar-me a Granollers, a compartir amb la comunitat cristiana del Xiprer i el seu projecte associat a Càritas. Aquests darrers cinc anys he col.laborat també amb el màster de Creixement Personal i Lideratge de la U.B. com a facilitador, en l'àrea de valors i d'espiritualitat.